

Julie Clark

ΤΑ
ΨΕΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΛΕΩ

μετάφραση
Σοφία Τάλα

 ΔΙΟΝΙΣΙΟΝ

*Στον μπαμπά, που μου είπε ότι μπορούσα.
Στη μαμά, που μου έδειξε ότι μπορούσα.*

ΚΑΤ

Παρόν - Ιούνιος

ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ άκρη της αίθουσας, σ' ένα πηγαδάκι χορηγών. Μιλά μαζί τους και γελά. Σε μια γωνιά, ένα κουαρτέτο παίζει τζαζ, οι ζωηρές νότες γλιστρούν αβίαστα, χορεύουν ολόγυρά μας, μια διακριτική υποδήλωση ανώτερης κοινωνικής τάξης και πλούτου. *Μεγκ Γουίλιαμς*. Πίνω μια γουλιά κρασί, απολαμβάνω την ακριβή παλαιότητά του, το βάρος του κρυστάλλινου ποτηριού, και την παρατηρώ. Υπάρχουν ελάχιστες φωτογραφίες της –ένα κοκκώδες στιγμιότυπο αποφοίτησης από μια παλιά επετηρίδα λυκείου κι άλλο ένα από τον κατάλογο προσωπικού της ΧΑΝ του 2009–, παρ' όλα αυτά την αναγνωρίζω κατευθείαν. Πρώτη μου σκέψη: *Γύρισε*. Και η δεύτερη αμέσως μετά: *Επιτέλους!*

Με το που την είδα, παράχωσα στην τσάντα μου την κάρτα της δημοσιογραφικής διαπίστευσής μου και φρόντισα να παραμείνω άκρη άκρη στην αίθουσα. Τους τελευταίους τρεις μήνες πήγαινα σε όλες τις προεκλογικές εκδηλώσεις του Ρον Άστον και παρατηρούσα τους πάντες, περιμένοντας τη Μεγκ να εμφανιστεί – ήμουν εκεί χάρη σε μια ειδοποίηση του Google που είχα ορίσει πριν από δέκα

χρόνια. Έπειτα από μια δεκαετία σιωπής, ειδοποιήθηκα τον Απρίλιο, όταν δημιουργήθηκε ένας νέος ιστότοπος. *Μεγκ Γουίλιαμς, κτηματομεσίτρια*. Ανέκαθεν ήξερα ότι θα επέστρεφε. Το γεγονός ότι γύρισε με το αληθινό της όνομα φανερώνει πως δεν είχε σκοπό να κρυφτεί.

Κι όμως, όταν μπήκε κι έδωσε χαμογελώντας το πανωφόρι της στην πόρτα, κλονίστηκα. Βρέθηκα ξαφνικά να ζω μια στιγμή που δεν ήμουν σίγουρη αν θα ερχόταν ποτέ. Μπορεί να προετοιμάζεσαι ψυχολογικά για κάτι, να το φαντάζεσαι με εκατό διαφορετικούς τρόπους, και παρ' όλα αυτά να σου κόβεται η ανάσα όταν συμβαίνει στ' αλήθεια.

Είχα μιλήσει μαζί της μία και μοναδική φορά, πριν από δέκα χρόνια, αν και πιθανότατα δεν θα γνώριζε ότι εγώ είχα απαντήσει στο τηλέφωνο εκείνη τη μέρα. Επρόκειτο για μια κλήση τριάντα δευτερολέπτων που άλλαξε την πορεία της ζωής μου, και πραγματικά θα ήταν λίγο να πω ότι γι' αυτό θεωρώ εν μέρει υπεύθυνη τη Μεγκ.

Ο Σκοτ, ο αρραβωνιαστικός μου, σίγουρα θα ισχυριστεί ότι θα είναι πολύ μεγάλο το κόστος, οικονομικό και ψυχολογικό. Ότι δεν έχουμε την πολυτέλεια να παρατήσω δουλειές για τις οποίες πληρώνομαι προκειμένου να κυνηγήσω ένα ρεπορτάζ που μπορεί να μην καταλήξει πουθενά. Ότι το γεγονός πως μένω αγκιστρωμένη σ' εκείνη την περίοδο, στα όσα συνέβησαν, και στα συγκεκριμένα άτομα, μπορεί να γίνει αιτία να πάει στράφι όλος ο αγώνας που έχω κάνει για να γιατρευτώ. Αυτό που δεν καταλαβαίνει είναι ότι αυτό το ρεπορτάζ θα με βοηθήσει να ελευθερωθώ επιτέλους – όχι μονάχα από τα χαζοάρθρα που γράφω για ψίχουλα, αλλά και από τους μεγαλύτερους δαίμονες στους οποίους μ' έστειλε η Μεγκ πριν από τόσο καιρό.

Πηγαίνω και προσκολλιέμαι σ' ένα μεγαλύτερο πηγάδακι, κουνώ καταφατικά το κεφάλι σε αυτά που κουβεντιάζουν, αλλά δεν την αφήνω στιγμή από τα μάτια μου. Την παρακολουθώ που κυκλοφορεί και ανακατεύεται με τον κόσμο. Την παρακολουθώ που παρακολουθεί εκείνον. Έχω περάσει εκατοντάδες ώρες προσπαθώντας να αποκωδικοποιήσω τα λίγα τελευταία χρόνια της στο Λος Άντζελες και, απ' όποια πλευρά και να το κοιτάζω, ο Ρον Άστον βρίσκεται στο επίκεντρο. Δεν γνωρίζω την καρδιά της –τουλάχιστον όχι ακόμα–, αλλά ξέρω ότι δεν είναι μια γυναίκα που θα άφηνε να πάει χαμένη η ευκαιρία να πάρει εκδίκηση.

Ρίχνει πίσω το κεφάλι της και γελά με κάτι που της λέει κάποιος. Ο Ρον την πλησιάζει, και νιώθω δέος που έχω καταφέρει να βρίσκομαι εδώ τούτη τη στιγμή. Είμαι το μοναδικό άτομο εδώ μέσα που γνωρίζει τι θα συμβεί.

Εντάξει, όχι το μοναδικό. Γνωρίζει κι εκείνη.

Στρέφω ελαφρά το σώμα μου, παριστάνοντας ότι χαζεύω έξω από ένα μεγάλο παράθυρο την πανοραμική θέα από το κέντρο της πόλης ως κάτω τον ωκεανό, και παρακολουθώ καθώς γίνονται οι συστάσεις. Πνευματώδεις αστεϊσμοί, κάποια γέλια. Αυτός σκύβει για να την ακούει καλύτερα, κι εγώ αναρωτιέμαι πώς καταφέρνει εκείνη να ξεγελά τους άλλους και να τους κάνει να πιστεύουν ότι είναι αυτή που λέει πως είναι, να της εκμυστηρεύονται τις βαθύτερες επιθυμίες τους, να γίνονται έρμια της χειραγώγησης και των τεχνασμάτων της. Να παραδίδονται αυτοβούλως στην απάτη της.

Προτού αποστρέψω το πρόσωπο, βλέπω μια επαγγελματική κάρτα να αλλάζει χέρια και να μπαίνει σε μια τσέπη. Ο νους μου έχει κολλήσει στον τρόπο με τον οποίο κατάφερε εκείνη να τρυπώσει. Από αυτή τη στιγμή θα γίνει και δικός μου.

ΜΕΓΚ

Παρόν - Ιούνιος

Είκοσι δύο εβδομάδες πριν από τις εκλογές

ΑΡΧΙΖΕΙ ΟΠΩΣ ΑΡΧΙΖΕΙ πάντοτε.

Με εμένα να βρίσκομαι αθόρυβα πλάι σου – χωρίς ξαφνικές κινήσεις, χωρίς φανφάρες. Σαν να ήμουν από πάντα εκεί. Σαν εκεί να ήταν ανέκαθεν η θέση μου.

Αυτή τη φορά πρόκειται για μια εκδήλωση συγκέντρωσης χρημάτων για την προεκλογική σου εκστρατεία, όπου το μενού κοστίζει 10.000 δολάρια. Έπειτα από σχεδόν δέκα χρόνια, νιώθω σαν στο σπίτι μου ανάμεσα στα εξωφρενικά λούσα των πλουσίων: τα αυθεντικά έργα τέχνης στους τοίχους, τις αντίκες που κοστίζουν περισσότερο απ' όσα βγάζουν οι πιο πολλοί άνθρωποι σ' έναν χρόνο, και το μισθωμένο προσωπικό, το οποίο προσποιούμαι πως δεν προσέχω καθώς περιφέρομαι διακριτικά σε σπίτια σαν κι αυτό, που είναι φωλιασμένο στην κορυφή ενός λόφου, με όλο το Λος Άντζελες να λαμπυρίζει από κάτω.

Αν είσαι ένας από τους στόχους μου, να ξέρεις ότι σ' έχω επιλέξει προσεκτικά. Κατά πάσα πιθανότητα βιώνεις μια συνταρακτική αλλαγή στη ζωή σου: απόλυση, διαζύγιο,

θάνατο κάποιου στενού μέλους της οικογένειάς σου. Ή μια θυελλώδη προεκλογική εκστρατεία για κάποιο αξίωμα που κινδυνεύεις να χάσεις.

Οι άνθρωποι που βρίσκονται σε συναισθηματική φόρτιση ρισκάρουν. Δεν είναι σε θέση να σκεφτούν καθαρά και θέλουν απεγνωσμένα να πιστέψουν ό,τι φαντασιοπληξία τούς πασάρω.

Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, με την κοινοποίηση της παρουσίας κάποιου σε μια τοποθεσία, τις γεωγραφικές επικέτες και την ασύστολη αυτοπροβολή, έχουν γίνει το πρωταρχικό ερευνητικό εργαλείο μου. Όπως και οι ερωτήσεις που ορισμένοι από τους φίλους σας απαντούν και κοινοποιούν. *Προτιμάς τα σκυλιά ή τις γάτες; Πόσα αδέρφια έχεις;*

Οι περισσότερες μοιάζουν άκακες, αλλά την επόμενη φορά που θα δεις μια τέτοια, για κοιτάξέ την προσεκτικότερα. *Πείτε πέντε μέρη στα οποία έχετε ζήσει ή τέσσερα χαϊδευτικά ονόματά σας – και οι δύο μου δίνουν την ευκαιρία να σε προσεγγίσω. «Τζον; Εγώ είμαι, η Μεγκ! Από το Μπόιζι, θυμάσαι; Ήξερα την αδελφή σου».*

Είναι τόσο εύκολο, ώστε καταντά εγκληματικό.

Αφιερώνω εκατοντάδες ώρες στην παρατήρηση και την έρευνα. Σκιαγραφώ την προσωπικότητα διαφόρων ανθρώπων που έχεις στη ζωή σου, βρίσκω αυτόν με τον οποίο μπορώ να πιάσω φιλίες, αυτόν που θα με οδηγήσει σ' εσένα. Και εντέλει μαθαίνω ό,τι είναι δυνατόν για εσένα και για τους περισσότερους ανθρώπους στο κοντινό σου περιβάλλον. Με το που μου λες *«χαίρομαι για τη γνωριμία»*, εγώ σε γνωρίζω ήδη εδώ και μήνες.

Σε ανησυχεί αυτό; Θα έπρεπε.

***

«Δοκίμασες τους καβουροκεφτέδες;» Η Βερόνικα εμφανίζεται δίπλα μου, με μια χαρτοπετσέτα στο χέρι. Έχουμε έρθει κοντά εδώ και έξι μήνες που επέστρεψα στο Λος Άντζελες. Γνωριστήκαμε σ' ένα μάθημα γιόγκα στη Σάντα Μόνικα, τα χαλάκια μας ήταν το ένα δίπλα στο άλλο στο πίσω μέρος της αίθουσας. Κι αυτό που στην έναρξη του μαθήματος ξεκίνησε ως ένας φιλικός χαιρετισμός με μια άγνωστη, μέχρι το τέλος της ώρας κατέληξε να γίνει η απαρχή μιας φιλίας. Είναι απίστευτο πόσο σε διευκολύνουν οι ιστορίες του Instagram να βρεθείς στο κατάλληλο μέρος, την κατάλληλη στιγμή, δίπλα στο κατάλληλο άτομο.

«Όχι», της απαντώ. «Άκουσα ότι στο δείπνο θα σερβίρουν φιλέ μινιόν και δεν θέλω να μου κοπεί η όρεξη».

Νιώθω ένα φούντωμα στο στήθος, μέσα μου σιγοκαίει η έξαψη, όπως κάθε φορά που ξεκινώ μια νέα δουλειά. Νομίζω ότι αυτό είναι το κομμάτι που απολαμβάνω περισσότερο, όταν βάζω το δόλωμα στο αγκίστρι. Ευχαριστιέμαι με την ψυχή μου τη γλυκιά προσμονή αυτού που θα συμβεί. Όσες φορές και αν το κάνω, δεν χορταίνω τον ενθουσιασμό που μου φέρνει πάντοτε η συγκεκριμένη στιγμή.

Η Βερόνικα τσαλακώνει τη χαρτοπετσέτα της. «Χάνεις, Μεγκ, αυτό σου λέω μόνο».

Εξακολουθώ να σοκάρομαι όταν ακούω να με προσφωνούν με το πραγματικό μου όνομα. Έχω αλλάξει πολλά ονόματα στην πάροδο των χρόνων, χρησιμοποιώντας κυρίως παραλλαγές του δικού μου – Μάργκαρετ, Μέλοντι, Μέγκι. Καθώς και επαγγέλματα, τα οποία κυμαίνονται από φοιτήτρια μέχρι ανεξάρτητη φωτογράφος και πρόσφατα

διακοσμήτρια εσωτερικών χώρων και σύμβουλος προσωπικής ανάπτυξης με διάσημους πελάτες, όλα τους καλοστημένα αποκυήματα φαντασίας. Ρόλοι που έπαιξα αγγίζοντας την τελειότητα. Όμως απόψε βρίσκομαι εδώ ως ο εαυτός μου, κάτι που δεν ήμουν για πολύ καιρό.

Δεν γινόταν αλλιώς στην προκειμένη περίπτωση. Για να χωθώ σε αυτή τη δουλειά έπρεπε να προσκομίσω την αληθινή μου άδεια άσκησης επαγγέλματος, της κτηματομεσίτριας, και δεν υπήρχε τρόπος να αποφύγω να δώσω τον ΑΜΚΑ μου και τα δακτυλικά μου αποτυπώματα. Αλλά δεν πειράζει, γιατί αυτή τη φορά θέλω το όνομά μου να γίνει γνωστό. Για να ξέρει ο Ρον Άστον –επενδυτής ακινήτων, τοπικός πολιτικός και υποψήφιος γερουσιαστής– ότι εγώ ήμουν που του πήρα τα πάντα. Όχι μόνο τα λεφτά του, αλλά και το καλό όνομα που χρόνια ολόκληρα καλλιεργεί.

Τον βλέπω στην άλλη άκρη της αίθουσας, οι φαρδιοί του ώμοι είναι μερικά εκατοστά ψηλότεροι απ' όλων των υπολοίπων, τα γκριζα του μαλλιά καλοχτενισμένα. Κουβενιάζει με τον σύζυγο της Βερόνικα, είναι ο επικεφαλής της προεκλογικής εκστρατείας του.

Η Βερόνικα ακολουθεί το βλέμμα μου και σχολιάζει: «Ο Ντέιβιντ λέει ότι σύντομα θα γίνουν εκλογές. Και ότι ο Ρον δεν πρέπει να κάνει το παραμικρό ολίσθημα τους μήνες που απομένουν».

«Μεταξύ μας τώρα, τι τύπος είναι;» τη ρωτώ.

Εκείνη το σκέφτεται για λίγο και μου απαντά: «Τυπικός πολιτικός. Κρυφογυναικάς. Νομίζει ότι είναι η μετενσάρκωση του Ρείγκαν. Ο Ντέιβιντ λέει ότι έχει ψύχωση με δαύτον. “Μας έχει φάει τα αφτιά με τον αναθεματισμένο τον Ρείγκαν”». Καγχάζει και κουνά απαξιωτικά το κεφάλι.

«Η δική σου γνώμη ποια είναι;»

Με κοιτάζει εύθυμα. «Πιστεύω ότι είναι σαν όλους τους πολιτικούς, φιλόδοξος σε παθολογικό βαθμό. Αλλά πληρώνει καλά τον Ντέιβιντ, και οι πρόσθετες παροχές είναι φανταστικές». Με σκουντά στον ώμο. «Χαίρομαι που κατάφερες να έρθεις. Πιστεύω ότι βρίσκονται εδώ αρκετά άτομα που καλό θα είναι να γνωρίσεις. Πιθανοί νέοι πελάτες».

Πίνω άλλη μια γουλιά κρασί. Ο μόνος λόγος για τον οποίο βρίσκομαι απόψε εδώ είναι για να αρπάξω έναν συγκεκριμένο πελάτη. «Δεν θα μου κακόπεφταν», της απαντώ. «Είναι δύσκολο να ξεκινάς από την αρχή».

«Μια χαρά θα τα καταφέρεις. Έχεις χρόνια πείρας από το Μίσιγκαν. Το απέδειξες, άλλωστε, όταν διαπραγματεύτηκες την αγορά που κάναμε στην 18η Οδό. Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω πώς τους έπεισες να ρίξουν τόσο πολύ την τιμή».

Κρατιέμαι να μη χαμογελάσω. Λίγο μετά τη γνωριμία μας στο μάθημα της γιόγκα, είχαμε πάει για σουσι, και η Βερόνικα ανέφερε ότι έψαχναν να αγοράσουν κάποιο ακίνητο για επένδυση, αλλά η μεσίτρια στην οποία είχαν απευθυνθεί δεν έβρισκε κάτι στα χρήματα που διέθεταν.

«Σας έδειξε το ακίνητο στο Κέλτον;» τη ρώτησα, ξέροντας τι ακριβώς έψαχναν. «Την αγροικία που είχε τιμή πώλησης 1,7 εκατομμύρια δολάρια;»

Γούρλωσε τα μάτια. «Όχι. Θα ήταν τέλεια! Πρέπει να τη ρωτήσω».

«Πουλήθηκε σε πολλαπλάσια τιμή τη μέρα που βγήκε στην αγορά, άρα είναι πολύ αργά», της έκοψα τη φόρα. «Η δική σας μεσίτρια βρίσκει τα ακίνητα μέσω της εταιρείας Apex Realty στο Μπρέντγουντ, έτσι δεν είναι; Εμείς λαμβάνουμε πάντοτε εσωτερικά μέιλ με τις συμφωνίες που κάνει

– δέκα εκατομμυρίων, είκοσι εκατομμυρίων». Έπιασα ένα κομμάτι σουσι με τα ξυλάκια μου. «Η διαχείριση τέτοιου ύψους μεσεγγυήσεων μπορεί να είναι χρονοβόρα».

Υποτίθεται ότι είχα γυρίσει στη γενέτειρά μου, το Λος Άντζελες, έπειτα από μια επιτυχημένη σταδιοδρομία στα κτηματομεσιτικά στο Ανν Άρμπορ. Ο νέος μου ιστότοπος συνδέεται με έναν άλλο στο Μίσιγκαν, παρουσιάζοντας αγγελίες ακινήτων κλεμμένες από τις κτηματομεσιτικές εταιρείες Zillow και Redfin.

Η Βερόνικα άφησε κάτω τα ξυλάκια της και μου είπε: «Έκανε καταπληκτική δουλειά όταν αγοράσαμε το σπίτι στο Μαλιμπού, αλλά ίσως να μην ασχολείται με ακίνητα τόσο μεγάλης αξίας».

Ήπια μια γουλιά από το νερό μου με λεμόνι, αφήνοντας τη Βερόνικα να το σκεφτεί λίγο.

Εντέλει μου πρότεινε: «Θα ήθελα πολύ να μας αναλάβεις εσύ. Να το ψάξεις και να δεις τι μπορείς να μας βρεις».

Τους βρήκα σχεδόν αμέσως κάτι. Μια παραδοσιακή μονοκατοικία σε μια αλέα στο Γουέστσεστερ. Με ξύλινα πατώματα, μια τζαμωτή κόγχη και πλήρως ανακαινισμένη κουζίνα. Όταν έδωσα στη Βερόνικα την αγγελία και της περιέγραφα τα χαρακτηριστικά και την τιμή του σπιτιού, έκανε πίσω. «Μα αυτό είναι σχεδόν πεντακόσιες χιλιάδες πάνω από τον προϋπολογισμό μας».

Σε μια άλλη ζωή, παλιά, είχα παρακολουθήσει ένα πρόγραμμα σπουδών για να πάρω πτυχίο ψηφιακού σχεδιασμού. Ακόμα έχω καταχωνιασμένο σ' ένα κουτί, κάπου στην αποθήκη, το πιστοποιητικό. Πλαστό βέβαια, αλλά είχα μάθει αρκετά πράγματα ώστε να τα φέρνω βόλτα στην αρχή, κι ακόμα περισσότερα στα μετέπειτα χρόνια.

«Πιστεύω ότι μπορούμε να κατεβάσουμε σημαντικά την τιμή. Ας του ρίξουμε μια ματιά και βλέπουμε. Έχει ειδική κλειδαριά ασφαλείας προσβάσιμη μόνο στους μεσίτες, οπότε μπορούμε να πάμε ακόμα και τώρα, αν θέλουμε».

Η αγγελία που της είχα δώσει ήταν ως επί το πλείστον ακριβής – κρεβατοκάμαρες, τετραγωνικά του σπιτιού, κεντρικό σύστημα θέρμανσης και κλιματισμού· μονάχα την τιμή είχα φουσκώσει. Στη συνέχεια κατόρθωσα με διαπραγματεύσεις «να ρίξω την τιμή» σ' ένα ποσό γύρω στα διακόσια χιλιάδικα πάνω από την πραγματική.

Το κόλπο έπιασε μόνο και μόνο επειδή οι ηλεκτρονικές εφαρμογές όπως της Zillow και της Redfin δεν υπάρχουν για άτομα σαν τη Βερόνικα και τον Ντέιβιντ. Στη δική τους εισοδηματική κατηγορία κανένας δεν κάνει τίποτα που μπορεί να το αναθέσει σε τρίτους. Έχουν φοροτεχνικούς και λογιστές που πληρώνουν τους λογαριασμούς τους. Υπέρβριες και οικονόμους για τα ψώνια και το μαγείρεμα. Και έναν έμπιστο μεσίτη για να ψάχνει, να συνεννοείται με τον μεσίτη του πωλητή ώστε να βλέπουν πρώτοι εκείνοι τα ακίνητα, να κανονίζει ιδιωτικές ξεναγήσεις και να αναλαμβάνει τη συναλλαγή για λογαριασμό τους.

Ο Ντέιβιντ με τη Βερόνικα υπέγραψαν τα χαρτιά όταν τους είπα εγώ, κατέθεσαν τα χρήματα όπου τους είπα εγώ, και αν πρόσεξαν ότι δεν συναντήθηκαν ποτέ με τον μεσίτη του πωλητή ή τον ίδιο τον πωλητή, η σκέψη αυτή πέρασε φευγαλέα από το μυαλό τους κι έφυγε πάλι.

Στο τέλος ο Ντέιβιντ δήλωσε ότι ήταν η ευκολότερη αγορά που είχε κάνει. Και γιατί να μην ήταν, αφού οι πάντες είχαν πάρει αυτό που ήθελαν; Ο πωλητής 200.000 δολάρια πάνω από την πραγματική τιμή που ζητούσε. Η Βερόνικα με

τον Ντέιβιντ, χάρη στο παραμύθι που είχα στήσει, πίστευαν ότι είχαν κλείσει τη συμφωνία του αιώνα. Κι εγώ είχα αποκτήσει ένα λαμπρό –και ατράνταχτο– όνομα στον φιλικό τους κύκλο.

Το κύριο στοιχείο του καλού απατεώνα είναι μια γερή βάση νομιμότητας. Να είσαι σχεδόν αυτός που λες ότι είσαι. Όπως ακριβώς συμβαίνει στο γύρισμα μιας ταινίας, είμαι αληθινή. Οι πράξεις μου είναι αληθινές. Μόνο το σκηνικό είναι ψεύτικο.

Έρχεται κοντά μας ο Ντέιβιντ και αγκαλιάζει τη Βερόνικα από τη μέση. «Στις ομορφιές σου είσαι, Μεγκ», λέει. «Ελπίζω να μη σ' έχει κάνει η γυναίκα μου να πλήξεις με τις λεπτομέρειες της ανακαίνισης».

Χαμογελώ βεβιασμένα. «Κάθε άλλο», του απαντώ. «Βασικά, για τον Ρον μιλούσαμε. Έμαθα ότι θα γίνουν εκλογές σύντομα».

Ο Ντέιβιντ κατανεύει. «Οι εσωτερικές δημοσκοπήσεις μας δείχνουν πως σχεδόν έχουν κλειδώσει. Η αποφινητή συγκέντρωση χρημάτων θα συμβάλει σημαντικά ώστε να κάνουμε μια τελευταία προσπάθεια στον αγώνα μας».

«Θα πρέπει να είσαι εξαντλημένος», σχολιάζω. «Η Βερόνικα λέει ότι δεν σε βλέπει ποτέ το σπίτι».

Εκείνος κλείνει το μάτι στη Βερόνικα. «Σαν να μου φαίνεται ότι εσείς οι δυο τα έχετε βρει όσο λείπω. Σ' ευχαριστώ που της κάνεις παρέα».

«Χαρά μου».

Όταν η κουβέντα στρέφεται στις χειμερινές διακοπές που κάνουν κάθε χρόνο στην Καραϊβική, παύω να τους δίνω σημασία και χαζεύω το πλήθος που πηγαινοέρχεται. Πηγαδάκια στήνονται κι ύστερα αλλάζουν μορφή, ενώ το κουαρτέτο

ξεκινά ένα νέο κομμάτι. Το Λος Άντζελες είναι πολύ διαφορετικό από την Πενσιλβάνια, όπου βρισκόμουν μέχρι πρότινος. Αναγκάστηκα να προσαρμοστώ απότομα, να υιοθετήσω έναν πιο ήπιο τρόπο προσέγγισης, να φροντίσω ώστε τα πάντα πάνω μου να ταιριάζουν στην εικόνα αυτής που λέω ότι είμαι. Εδώ οι άνθρωποι είναι από τη φύση τους καχύποπτοι, ψάχνουν να βρουν τα απώτερα κίνητρα, την παγίδα, την μπαγαποντιά. Είναι αναμενόμενο να μη θεωρούν ότι όποιος γνωρίζουν για πρώτη φορά είναι ακριβώς αυτός που λέει.

Πασχίζω να τρυπώσω σε φιλικές παρέες άλλων, έτσι ώστε να μην προσέξει κανένας ότι δεν έχω δική μου. Εδώ και χρόνια, από τότε που έφυγα από το Λος Άντζελες, δεν έχω ούτε έναν αληθινό φίλο. Προσπαθώ να μη σκέφτομαι τον Καλ, να μην αναρωτιέμαι πού βρίσκεται και αν είναι ακόμα με τον Ρόμπερτ. Μετανιώνω για ελάχιστα πράγματα στη ζωή μου, κι ένα από αυτά είναι ο τρόπος που τελείωσε η φιλία μου με τον Καλ.

Το άγχος με τυλίγει σαν πλοκάμι, καθώς αναλογίζομαι για μία ακόμα φορά το χρονοδιάγραμμα που έχω. Σε αντίθεση με τις προηγούμενες δουλειές μου, τούτη εδώ έχει ημερομηνία λήξης – δεκατέσσερις μέρες πριν από τις εκλογές. Αυτό σημαίνει ότι έχω μπροστά μου είκοσι εβδομάδες. Εκατόν σαράντα μέρες. Μπορεί να φαίνονται πολλές, όμως θα έχω ελάχιστο περιθώριο για λάθη ή καθυστερήσεις. Υπάρχουν συγκεκριμένοι στόχοι που πρέπει να πετύχω στην πορεία, ώστε να ευδοθούν όλα όσα σχεδιάζω. Ο πρώτος είναι να γνωρίσω τον Ρον, κάτι που πρέπει να γίνει απόψε.

Στην έρευνα που έκανα για εκείνον, ψάχνοντας στα δημόσια αρχεία προκειμένου να έχω μια εικόνα της καθαρής

αξίας της περιουσίας και των χρεών του, είδα το χαρτοφυλάκιο ακινήτων του. Χάρη στην υποψηφιότητά του, μπόρεσα να ρίξω μια ματιά και στα φορολογικά του. Κάτι που μου χτύπησε αμέσως στο μάτι ήταν το πόσα οικονομικά ρίσκα έχει πάρει και το πόσα από αυτά απέβησαν προς όφελός του. Αναλογίζομαι πώς ξεγέλασε τη μητέρα μου, κλέβοντας και από τις δυο μας αυτό που δικαιοματικά μας ανήκε, και αναρωτώμαι πόσους άλλους ανθρώπους εκμεταλλεύτηκε κι ύστερα τους πέταξε σαν στυμμένες λεμονόκουπες στον δρόμο του προς τη Γερουσία.

«Μεγκ, βοήθησέ μας λίγο. Πού να πάμε, στο Σεντ Τζον ή στο Σεντ Κρουά;» με ρωτά η Βερόνικα με ικετευτικό βλέμμα.

Ξέρω ότι τρελαίνεται για το Σεντ Κρουά, οπότε απαντώ: «Η τελευταία φορά που πήγα στο Σεντ Τζον ήταν πριν από τρία περίπου χρόνια». Κουνώ το κεφάλι μου σαν να με θλίβει η ανάμνηση. «Όσο και αν αγαλώ αυτό το νησί, απογοητεύτηκα οικτρά. Στο The Villas μένετε, σωστά;»

Ο Ντέιβιντ κατανεύει. «Έχουμε πάντοτε πολύ καλή εξυπηρέτηση εκεί».

Ζαρώνω τη μύτη ξινισμένα. «Νομίζω ότι έχουν συνδικαλιστεί. Σίγουρα, πάντως, δεν πέρασα τόσο καλά όσο περίμενα».

«Χριστέ μου!» αναφωνεί ο Ντέιβιντ. «Τότε θα πάμε στο Σεντ Κρουά».

Η Βερόνικα χτυπά παλαμάκια από τη χαρά της και του λέει με παράπονο: «Γιατί εμένα δεν με ακούς ποτέ;»

Την κουβέντα μας κόβει μια φωνή από πίσω μας. «Ελπίζω να συζητάτε για το νικητήριο πάρτι μου». Γυρίζω και βρίσκομαι πρόσωπο με πρόσωπο με τον Ρον Άστον, τον άνθρωπο που μου κατέστρεψε τη ζωή, αφού εξαιτίας του

η μητέρα μου πήρε την κάτω βόλτα και δεν κατάφερε να συνέλθει ποτέ, κι εγώ απέμεινα να ζω ολομόναχη μέσα σ' ένα αμάξι την τελευταία μου χρονιά στο λύκειο, αλλά και για αρκετό καιρό μετέπειτα.

Χαμογελώ. «Α, το τιμώμενο πρόσωπο της βραδιάς!» σχολιάζω, δίνοντάς του το χέρι μου. «Μεγκ Γουίλιαμς». Ένα τόσο δα κομμάτι μέσα μου νιώθει έξαψη, ξέροντας ότι του προσφέρω στο πιάτο την απόλυτη αλήθεια. Χρόνια ολόκληρα φανταζόμουν τούτη τη στιγμή και αναρωτιόμουν αν θα αναγνώριζε το επίθετό μου ή εμένα. Αν θα έβλεπε κάποιο από τα χαρακτηριστικά της μητέρας μου στα δικά μου. Αναρωτιόμουν αν θα αναγκαζόμουν να αλλάξω ρότα και να μετατρέψω τη συνάντησή μας σε μια ευτυχή επανασύνδεση, σε μια σύμπτωση γεμάτη αφέλεια και σεξουαλικά υπονοούμενα. Έτσι ώστε να αποφύγω το αγκάθι της παλαιότερης σχέσης μας και να τον πείσω ότι τότε δεν γνώριζα το παραμικρό και ότι τώρα γνωρίζω ακόμα λιγότερα. Όμως το ύφος του δείχνει ότι δεν με αναγνωρίζει, και ανακουφίζομαι που παραμένω μια άγνωστη. Για την ώρα.

Η χειραψία του είναι ζεστή και στιβαρή, κι εγώ κρατώ το χέρι του ένα δέκατο του δευτερολέπτου παραπάνω απ' όσο είθισται, ώσπου βλέπω στα μάτια του μια λάμψη ενδιαφέροντος. Θα τη θυμάται αυτή τη στιγμή. Θα τη φέρνει ξανά στον νου του και θα αναρωτιέται αν θα μπορούσε να είχε πάρει άλλη απόφαση. Η δουλειά μου είναι να βεβαιωθώ ότι η απάντηση σε αυτό το ερώτημα είναι όχι.

«Η Μεγκ μόλις μετακόμισε στο Λος Άντζελες από το Μίσιγκαν», αναλαμβάνει να τον πληροφορήσει η Βερόνικα. «Αυτή είναι που μας έκλεισε την καταπληκτική συμφωνία για τη μονοκατοικία στο Γουέστσεστερ».

Το ενδιαφέρον του Ρον φουντώνει κι άλλο, όπως το περιμένα. Σύμφωνα με τους λογαριασμούς του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, συνεργαζόταν με τον ίδιο μεσίτη εδώ και δεκαπέντε περίπου χρόνια, ο οποίος, μάλιστα, είχε δύο καταγγελίες στον Σύνδεσμο Κτηματομεσιτών της Καλιφόρνια για σεξουαλική παρενόχληση. Ήταν αρκετά εύκολο να κάνω την τρίτη και φαρμακερή για εκείνον, αφήνοντας τον Ρον Άστον χωρίς μεσίτη τους τέσσερις τελευταίους μήνες. Για έναν επενδυτή ακινήτων, αυτό είναι πρόβλημα.

«Ωστε κτηματομεσίτρια, λοιπόν», λέει. «Ποιο είναι το ρεκόρ πωλήσεών σας;»

«Στο Μίσιγκαν, την τελευταία δεκαετία, συγκαταλεγόμουν στο 1% των μεσιτών με τις υψηλότερες πωλήσεις», του απαντώ. «Αλλά εδώ στο Λος Άντζελες τα πράγματα προχωρούν αργά». Καλό είναι πάντα να αφήνεις να πλανάται και μια εσάνς ταπεινοφροσύνης. Αρέσει στον άλλο να ξέρει ότι είναι ανώτερός σου.

«Έχετε κάποια επαγγελματική κάρτα;» με ρωτά. «Ίσως σας τηλεφωνήσω».

Βγάζω μία από το βραδινό τσαντάκι μου και του τη δίνω. «Να ρίξετε και μια ματιά τον ιστότοπό μου. Μπορεί να είμαι νεόφερτη στην πόλη, αλλά όχι και στον κτηματομεσιτικό χώρο, και γνωρίζω καλά το Λος Άντζελες. Πολύ ευχαρίστως να τα πούμε αν ενδιαφέρεστε». Κατόπιν στρέφομαι στη Βερόνικα και της λέω: «Πάντως, για το Σεντ Κρουά που λέγαμε προηγουμένως, πρέπει να πάτε οπωσδήποτε να φάτε στο The Riverhead».

Καθώς η Βερόνικα αρχίζει να του μιλά για την αλλαγή στα σχέδιά τους, το νιώθω, ένα μυρμήγκιασμα στον αυχένα μου, το οποίο πριν από πολλά χρόνια έμαθα να μην αγνοώ

ποτέ. Κάνω ένα βηματάκι πίσω και κοιτάζω κάτω αριστερά μου, σαν να προσπαθώ να βεβαιωθώ ότι δεν παραπάτησα. Όταν σηκώνω ξανά τα μάτια, σαρώνω με το βλέμμα μου την αίθουσα, ψάχνοντας κάποιον που ίσως με κοιτάζει. Αλλά το μόνο που αντικρίζω είναι μια αίθουσα γεμάτη ανθρώπους που μιλούν και γελούν, πίνουν και τιμούν έναν άντρα που ελπίζουν να στείλουν στο Σακραμέντο.*

Χαμογελώ και κατανεύω στη Βερόνικα, όμως δεν ακούω πλέον τι μου λέει. Φέρνω ξανά στον νου μου τον ερχομό μου εδώ, τα άτομα στα οποία μίλησα: την κοπέλα της γκαρνταρόμπας, το προσωπικό της προεκλογικής εκστρατείας στην υποδοχή, τους διάφορους χορηγούς. Ανάλαφρη ψιλοκουβέντα, απαραίτητη για μια καινούρια στην πόλη κτηματομεσίτρια που προσπαθεί να χτίσει το πελατολόγιό της. Τους εντοπίζω έναν έναν, είναι όλοι τους απασχολημένοι. Ίσως είναι απλώς η οικειότητα που νιώθω έχοντας επιστρέψει στο Λος Άντζελες. Ο αέρας είναι αλλιώτικος εδώ, μοναδικός, ένα μείγμα γρασιδιού και καυσαερίων και, κάποιες φορές, αρμύρας από την αύρα του ωκεανού, αν βρίσκεσαι κοντά του. Απέχω έτη φωτός πια από το μέρος όπου μεγάλωσα, όμως βαθιά μέσα μου –παρά τις ταυτότητες που κατά καιρούς έχω υιοθετήσει και τα χρόνια που έχουν περάσει– εξακολουθώ να είμαι αυτή που ήμουν όταν έφυγα. Μια γυναίκα κυνηγημένη, γεμάτη δύναμη από την επίγνωση ότι μπορούσα να γίνω όποια ήθελα. Να καταφέρω τα πάντα. Το μόνο που έπρεπε να κάνω ήταν να πω απλώς στον άλλο αυτό που ήθελε να ακούσει.

---

* Εκεί βρίσκεται η έδρα της Πολιτειακής Γερουσίας της Καλιφόρνια. (ΣΤΕ)

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Βένις, Καλιφόρνια

ΜΕΓΚ

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΑΠΑΤΕΩΝΙΣΣΑ, μόνο που το κατάλαβα πολύ αργότερα αφότου είχα ήδη γίνει. Μέχρι τότε πίστευα πως ό,τι έκανα το έκανα για να *επιβιώνω*: ένα ραντεβουδάκι, τζάμπα γεύμα και πακετάκι «για τον σκύλο στο σπίτι» ό,τι περίσσευε από το φαγητό μου και, κάποιες φορές, από το φαγητό του άλλου. Προσπαθούσα να μη σκέφτομαι τι θα έλεγε η μητέρα μου –κόντευαν σχεδόν τέσσερα χρόνια που την είχα χάσει–, αν μπορούσε να δει την κατάντια μου. Καταλάβαινα με την πρώτη ματιά αν ένας άντρας ήταν τύπος που έβαζε μαλακτικό στα σεντόνια του ή φύλαγε τα είδη προσωπικής περιποίησης –σαμπουάν, σαπούνι, οδοντόκρεμα– στο ντουλάπι κάτω από τον νιπτήρα, απ' όπου μπορούσα να τα ξαφρίσω. Όμως τον Οκτώβριο του 2009 αναγκάστηκα να αποδεχτώ ότι δεν πήγαινε άλλο να ζω έτσι.

Η βροχή μαστίγωνε τα τζάμια στο ίντερνετ καφέ στο οποίο καθόμουν, αργοπίνοντας μια κούπα ζεστή σοκολάτα –χορταίνει περισσότερο από τον καφέ– και χαζεύοντας το προφίλ μου στη σελίδα γνωριμιών Κύκλος της Αγάπης. Το βλέμμα μου πέταξε έξω στον δρόμο, όπου ήταν

παρκαρισμένο το παλιό βανάκι της μητέρας μου, και προσπάθησα να υπολογίσω πόση ώρα απέμενε στο παρκόμετρο. Τα πόδια μου πονούσαν έπειτα από μια ολόκληρη μέρα ορθοστασίας πίσω από τον πάγκο της XAN, όπου υποδεχόμουν όσους έρχονταν για την καθημερινή γυμναστική τους, τους έδινα μια πετσέτα και παρίστανα ότι δεν πέθαινα μέσα μου.

Δεν μ' έπαιρνε με τίποτα να χάσω αυτή τη δουλειά. Εκεί έκανα ντους κάθε μέρα, εκεί είχα τα ρούχα μου και εκεί μπορούσα να τα παραχώνω στο πλυντήριο μαζί με τις πετσέτες της XAN που έπρεπε να πλένω. Με αυτή τη δουλειά έβαζα βενζίνη για να μπορεί να κινείται το αμάξι στο οποίο κοιμόμουν. Τα λεφτά που έπαιρνα κάθε εβδομάδα έφταναν ίσα ίσα για να καλύπτω τις προσωπικές μου ανάγκες και να πληρώνω την έντοκη δόση για τα έξοδα της κηδείας της μαμάς, ένα χρέος αρκετών χιλιάδων δολαρίων, με το οποίο εκείνη δεν σκόπευε ποτέ να με επιβαρύνει. Συνεπώς δεν είχα περιθώριο για λάθη. Δεν άντεχαν τα οικονομικά μου να φάω κλήση για παράνομο παρκάρισμα, να χρειαστώ κάποιο σφράγισμα ή να βγάλω έρπη στα χείλη. Μια ουρολοίμωξη να πάθαινα και θα κατέληγα σε καταφύγιο αστέγων.

Όμως το προηγούμενο βράδυ τα χρειάστηκα. Είχα παρκάρει σε μια ήσυχη αλέα στο Μαρ Βίστα, μία από τις πολλές στις οποίες αράζω εκ περιτροπής μέσα στον μήνα. Ήταν από τις αγαπημένες μου – λίγοι πεζοί και ελάχιστοι φανοστάτες.

Είχα κουκουλωθεί με τις κουβέρτες, κρυμμένη πίσω από τα φιμέ τζάμια, με την ηλιοροφή μια χαραμάδα ανοιχτή, ίσα για να μη θολώνουν τα τζάμια. Κάποιος από τη γειτονιά άκουγε το *Fields of Gold* του Στινγκ. Η μητέρα μου λάτρευε

αυτό το τραγούδι. Αποκοιμήθηκα με τη μουσική να μου χαϊδεύει τα αφτιά. Το σώμα μου χαλάρωσε, το μυαλό μου ηρέμησε μες στο σκοτάδι.

Ξύπνησα απότομα από έναν θόρυβο. Κάποιος προσπαθούσε να παραβιάσει την κλειδαριά στην πόρτα του συνοδηγού. Από το παράθυρο έβλεπα μια τεράστια, μαύρη φιγούρα με σκούρα ρούχα και κουκούλα στο κεφάλι. Μονάχα το λεπτό τζάμι μάς χώριζε. Αντέδρασα ενστικτωδώς, πηδώντας στη θέση του οδηγού από το πίσω κάθισμα, άρπαξα τα κλειδιά του αυτοκινήτου και, πατώντας την κόρνα, έβαλα μπρος. Πάνω στον πανικό μου να φύγω, παραλίγο να τρακάρω ένα άλλο αμάξι τη στιγμή που ξεπάρκαρα.

Οδηγούσα άσκοπα επί μία ολόκληρη ώρα, ώσπου να πάψει το τρέμουλο στα χέρια μου και να καταλαγιάσει το τρελό καρδιοχτύπι μου. Έτρεμα στη σκέψη τι θα είχε συμβεί αν κατάφερνε αυτός ο τύπος να μπει στο αμάξι. Περνούσαν ένα σωρό σενάρια από το μυαλό μου, το ένα πιο τρομακτικό από το άλλο. Ένα χέρι να μου κλείνει το στόμα. Να με σέρνουν με τη βία σε μια έρημη τοποθεσία. Να με πετούν σ' ένα χαντάκι.

Με μάτια που έτσουζαν από την αϋπνία, ξαναδιάβασα το προφίλ μου στη σελίδα γνωριμιών, όπου μόνο το όνομα και η ηλικία μου ήταν αληθινά. *Μεγκ Γουίλιαμς, 21 ετών. Επάγγελμα: μάρκετινγκ. Ενδιαφέροντα: ζωντανή μουσική, φαγητό σε εστιατόρια, ταξίδια. Μου αρέσει να γελώ και αναζητώ πάντοτε την περιπέτεια! Αποδεκτές ηλικίες: 18-35. Δεν μ' ενδιαφέρει ο γάμος, μόνο να περνώ καλά.* Αυτό το τελευταίο ήταν που μου παρείχε τροφή. Κατάφερνα να κλείνω τουλάχιστον τρία ραντεβού την εβδομάδα και πίεζα πολύ να βρισκόμαστε για φαγητό και όχι για καφέ. Όταν ζεις μέσα

σ' ένα αμάξι, το τελευταίο που θέλεις είναι να βάλεις κι άλλα υγρά μέσα σου. Αποδεχόμουν όλες τις προσκλήσεις κι έγινα άσος στο διαδικτυακό φλερτ, δημιουργώντας στον άλλο την ψευδαισθηση ότι, αν μ' έβγαζε για δείπνο κάπου καλά, με πετσέτες φαγητού και κατάλογο με ορεκτικά και επιδόρπια, τότε μπορεί να είχε και τα τυχερά του.

Με τρία ραντεβού, το λιγότερο, την εβδομάδα γλίτωνα τουλάχιστον 50 δολάρια, που ήλπιζα με τον καιρό να τα αβγατίσω, ώστε να μαζέψω ένα ποσό για να πιάσω ένα μέρος να μένω. Αλλά όλο και κάτι συνέβαινε που με πήγαινε πίσω. Τα τέλη κυκλοφορίας. Η αύξηση της τιμής της βενζίνης. Μια κλήση για παράνομο παρκάρισμα.

Κι έτσι, εκείνο το βροχερό απόγευμα του Οκτώβρη, μπαφιασμένη πια, το πήρα απόφαση ότι δεν έφτανε απλώς να ζω σαν άνθρωπος ένα βράδυ κάθε τόσο. Χρειαζόμουν ένα ασφαλές μέρος να μένω και κάποιον πρόθυμο να μου το παρέχει. Και δεν υπήρχε περίπτωση να το έβρισκα από τους άντρες που έβλεπα στην οθόνη μου, όλοι ήταν μεταξύ είκοσι και τριάντα. Ενδιαφέρονταν για εφήμερα ραντεβού. Σεξ χωρίς δεσμεύσεις. Όχι για σταθερή σχέση και άμεση συγκατοίκηση.

Αναγκαστικά, έπρεπε να ανέβω ηλικιακή κλίμακα.

Πήγα στις ρυθμίσεις του προφίλ μου και αύξησα την αποδεκτή ηλικία, από τριάντα πέντε που ήταν, σε σαράντα. Μήπως να έβαζα παραπάνω; Οι σαραντάρηδες ήταν μεν σιτεμένοι, αλλά οι άντρες αποφάσιζαν σε μεγαλύτερη ηλικία να αράξουν με κάποια.

«Δεν γαμιέται», μουρμούρισα και ανέβασα το όριο στα πενήντα πέντε.

Συλλογίστηκα τη μητέρα μου, μια πανέμορφη γυναίκα

που επέμενε να κάνει τα πάντα μόνη της, δυσκολεύοντας έτσι τα παιδικά μου χρόνια δέκα φορές περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν. Ποτέ δεν δεχόταν βοήθεια όταν της την πρόσφεραν, κι εφόσον πάντοτε υπήρχε ένας δύστυχος βλάκας ερωτοχτυπημένος μαζί της, οι προσφορές ήταν συχνές. Απαντούσε αρνητικά όταν κάποιος από αυτούς ήθελε να μου αγοράσει καινούρια παπούτσια ή να πληρώσει για να πάω μία εβδομάδα σε θερινή κατασκήνωση. Το ίδιο και όταν της πρόσφεραν ένα μέρος για να ζήσουμε, τη στιγμή μάλιστα που το είχαμε ανάγκη. Ή λεφτά για να φτιάξει το αμάξι. Να της κάνουν το τραπέζι σ' ένα ωραίο εστιατόριο ή να περάσουμε μια μέρα στην Ντίσνεϊλαντ. Όχι ότι ήθελα να πουλιέται. Απλώς να ήταν περισσότερο καταδεκτική, μία στο τόσο, σε κάτι που θα έκανε λίγο καλύτερη τη ζωή μας.

Όμως εκείνη πίστευε πως οι γυναίκες πρέπει να στηρίζονται στις δικές τους δυνάμεις. Ήθελε να βρει έναν αληθινό σύντροφο, όχι να δέχεται ελεημοσύνη. Και πίστευε ότι τον είχε βρει στο πρόσωπο του Ρον Άστον, αφού δεν κατάλαβε πόσο σάπιος ήταν μέσα του, παρά μονάχα όταν ήταν πια πολύ αργά.

Μια νέα σελίδα άρχισε να μου εμφανίζει προφίλ αντρών με τα διπλά ή και τριπλά μου χρόνια. Πολλοί από αυτούς είχαν γκριζάρει εντελώς, και μ' έπιασε σύγκρυο σαν φαντάστηκα να κάθομαι απέναντί τους σ' ένα τραπέζι και να παριστάνω ότι τους γούσταρα, κάτι που δεν θα γινόταν ποτέ.

Έλεγξα τα προφίλ ένα ένα. Πολύ μεγάλος. Πολύ γλιώδης. Συνήθως όταν έβαζα στο μάτι έναν πιθανό υποψήφιο, προσπαθούσα να βρω κάτι που να είχαμε κοινό. Και αν δεν έβρισκα τίποτα, έλεγα ψέματα. «*Λατρεύω τους Steely*

Dan!» Μια γρήγορη έρευνα στο Google εμφάνιζε το προγραμμα των συναυλιών τους. «*Τον περασμένο Αύγουστο, μάλιστα, πήγα στο Λας Βέγκας να τους δω. Ήταν φανταστικοί!*» Και στο τέλος της βραδιάς, αν ο υποψήφιος μου φαινόταν ωραίος τύπος, δεν είχε σημασία ποια ήταν η αλήθεια.

Όμως οι άντρες που αντίκριζα τώρα στην οθόνη μου ήταν εντελώς άλλης γενιάς. Η οποιαδήποτε προσωπική σχέση μαζί τους πιθανότατα θα περιλάμβανε τον τραγουδιστή Μπάρι Μανίλοου και μια βαθιά συμπάθεια για τον δημοσιογράφο Τομ Μπροκόου, που είχε πάρει ήδη σύνταξη.

Ήπια μια γουλιά από τη ζεστή σοκολάτα μου, προχωρώντας στο επόμενο προφίλ, και παραλίγο να πνιγώ όταν αντίκρισα το πρόσωπο στην οθόνη. «Ω Θεέ μου!»

Κόρι Ντέμπσι. Ο κύριος Ντέμπσι, ο καθηγητής Μαθηματικών στο λύκειό μου. Τα γαλάζια μάτια του στην οθόνη ήταν το ίδιο ζωηρά όσο τα θυμόμουν και είχε ακόμα τα ίδια ατίθασα καστανά μαλλιά που σγούραιναν γύρω από τα αφτιά του. Τα κορίτσια τον λάτρευαν και τα αγόρια ήθελαν να του μοιάσουν. Στο προφίλ του έγραφε ότι ήταν σαράντα οκτώ ετών, αλλά ανέκαθεν έμοιαζε νεότερος· έφερνε περισσότερο προς τους μαθητές παρά στους άλλους καθηγητές. Γοητευτικός και δυναμικός, ήταν πάντοτε ο πιο αγαπημένος καθηγητής στις τάξεις των τελειόφοιτων, και της δικής μου φυσικά.

Όμως ο λόγος που συζητιόταν το όνομά του ψιθυριστά στις τουαλέτες των κοριτσιών, στις γωνιές της καφετέριας και στις κερκίδες των ποδοσφαιρικών αγώνων δεν ήταν η καταπληκτική διδασκαλία του.

«Ο κύριος Ντέμπσι είναι θεογόμενος».

«Μετά το μάθημα, ο κύριος Ντέμπσι μού την έπεσε.

Βάζω στοίχημα ότι άμα του έλεγα να βγούμε ραντεβού, θα δεχόταν».

«Ε, ξύπνα! Δεν είσαι η μοναδική, σε όλες την πέφτει».

Διάβασα ξανά το προφίλ του. *Κόρι Ντέμπσι. Επάγγελμα: λυκειάρχης.*

Οικογενειακή κατάσταση: εργένης, δεν έχω παντρευτεί ποτέ.

Ενδιαφέροντα: μπάσκετ, παιχνίδι Fantasy Football, σέρφινγκ, να εμπνέω τους σημερινούς νέους να γίνουν ο καλύτερος δυνατός εαυτός τους.

Βέβαια, σκέφτηκα, και αμέσως μου ήρθε στο μυαλό η Κρίστεν. Δεν ήμαστε φίλες ακριβώς· εκείνη ήταν περιζήτητη κι εγώ η καμιά, που απλώς καθόταν δίπλα της στο μάθημα των Αγγλικών. Αλλά με έβαζε πάντοτε μέσα στις ομαδικές σχολικές εργασίες και δεν παρέλειπε να με χαιρετά στους διαδρόμους, ενώ το βλέμμα όλων των υπολοίπων περνούσε αδιάφορο από πάνω μου, λες και ήμουν αόρατη.

Γ' αυτούς ήμουν η *Κουρελιάρα*, επειδή δεν είχα λεφτά να πάρω ένα σακίδιο για τα βιβλία μου και τα κουβαλούσα σε μια πάνινη τσάντα για τα ψώνια. Όμως η Κρίστεν πάντοτε με υπερασπιζόταν. «Δεν κοιτάς τα χάλια σου;» είχε πει μια φορά στον Ρόμπι Μάξον. «Σε είδα την περασμένη εβδομάδα στο εργαστήριο Χημείας που σκάλιζες τη μύτη σου».

Είχε καταφέρει να κόψει την κουβέντα για εμένα και να τη στρέψει αλλού με τέτοια δεξιότητες, ώστε κανένας δεν με πρόσεξε όταν ξεμάκρυνα στα κλεφτά, με τη βαριά, πάνινη τσάντα να μου κόβει τον ώμο, ευγνώμων για την καλοσύνη της συμμαθήτριάς μου.

«Γιατί μου φέρεσαι τόσο καλά;» την είχα ρωτήσει μια φορά.

Ήμαστε μόνες μας στην τουαλέτα, πλάι πλάι στους νιπτήρες· εγώ έπλενα τα χέρια μου κι εκείνη έβαζε λιπγκλός.

Με κοίταξε μέσα από τον καθρέφτη στα μάτια και απάντησε: «Αυτό ορίζει ο κοριτσιόστικος κώδικας. Πρέπει να είμαστε ενωμένες. Να προσέχουμε η μία την άλλη, γιατί δεν πρόκειται να το κάνει άλλος για εμάς».

Κι ύστερα, στα μέσα της χρονιάς, έτσι στα καλά καθούμενα, η Κρίστέν εξαφανίστηκε. Τη μια μέρα ήταν δίπλα μου στο θρανίο και καλαμπούριζε με την κολλητή της, τη Λόρα Λαζάρ, και την επομένη έλειπε. Στην αρχή φαντάστηκα ότι ήταν άρρωστη. Αλλά έπειτα από δύο εβδομάδες έγινε φανερό πια ότι δεν θα ξαναρχόταν. Και κανένας δεν ήξερε πού είχε πάει ή γιατί είχε φύγει.

Φυσικά κυκλοφορούσαν διάφορες θεωρίες.

«Πήγε σε οικοτροφείο στην Ελβετία».

«Πήγε στο ιδιωτικό λύκειο θηλέων Πόρτερ».

«Αρρώστησε η γιαγιά της και μετακόμισαν οικογενειακάς στη Φλόριντα».

«Έμεινε έγκυος και πήγε σε μία από εκείνες τις στέγες για ανύπαντρα κορίτσια».

Η Λόρα Λαζάρ αρνιόταν να μιλήσει γι' αυτό το θέμα, ισχυριζόταν ότι δεν γνώριζε τίποτα. Όμως εγώ ήξερα ότι έλεγε ψέματα. Γνώριζε γιατί είχε φύγει η Κρίστέν, και πίστευα ότι κι εγώ ήξερα τον λόγο.

Μέχρι το λύκειο, είχα μάθει πολύ καλά να περνώ απαρατήρητη. Να κρύβομαι σε γωνιές όπου οι άλλοι δεν θα πρόσεχαν τις φθαρμένες άκρες των ρούχων που αγόραζα από δεύτερο χέρι ή ότι τα μαλλιά μου ήταν συνήθως μια δυο μέρες άλουστα. Κι έβλεπα πράγματα που οι άλλοι δεν έβλεπαν.

Όπως την Κρίστέν, που ένα μεσημέρι στο διάλειμμα είχε

βγει από την τάξη του κυρίου Ντέμπσι αναφοκοκκινισμένη και με τα μαλλιά της λίγο ξεχτένιστα, τραβώντας προς τα κάτω τον ποδόγυρο της φούστας της. Ή το απόγευμα που την είχα τσακώσει να ρίχνει μια ματιά πίσω της, προτού τρυπώσει στη θέση του συνοδηγού στο αμάξι του.

Τίποτα το εξόφθαλμο, ωστόσο έφτανε για να προσέξω πόσο είχε κλειστεί στον εαυτό της. Πόσο δυσκολεύονταν οι φίλες της να την κάνουν να συμμετάσχει στις κουβέντες τους.

Οτιδήποτε και να είχε συμβεί μεταξύ του κυρίου Ντέμπσι και της Κρίστεν, δεν ήταν δική μου δουλειά. Έπειτα από λίγο καιρό υπέθεσα ό,τι και οι υπόλοιποι, πως η Κρίστεν είχε μετακομίσει αλλού, κι εκεί έληξε το θέμα.

***

Πλέον δεν ήμουν εκείνο το αόρατο κοριτσόπουλο που κρυβόταν στις γωνίες. Στα τρία χρόνια που είχαν μεσολαβήσει από το λύκειο, είχα μάθει να μεταμορφώνομαι σε μια γυναίκα που τα έβγαζε πέρα μια χαρά. Ήξερα πώς να μπαίνω σ' έναν χώρο με μια εμφάνιση που σκοπό είχε να τραβήξει την προσοχή. Πώς να παραγγέλνω κρασί σ' ένα ακριβό εστιατόριο και ποια η χρήση του μικρού πιρουνιού. Πώς να μη φαίνεται βαρύ το μακιγιάζ πάνω μου και να μη λερώνονται με κραγιόν τα δόντια μου. Αν τύχαινε να περάσω δίπλα από τον κύριο Ντέμπσι στον δρόμο, ήμουν το είδος της γυναίκας που θα πρόσεχε, αλλά ποτέ δεν θα αναγνώριζε.

Άραγε ο κύριος Ντέμπσι είχε κάποια σχέση με το ξαφνικό φευγιό της Κρίστεν; Κατά πάσα πιθανότητα. Μπορούσα να το εκμεταλλευτώ αυτό; Σαφώς.

Φαντάστηκα ότι του έστειλα γραπτό μήνυμα: *Γεια σας,*

κύριε Ντέμπσι! Είμαι η Μεγκ Γουίλιαμς, από την άγρια τάξη του 2006! Γρρρ!

Ο τύπος δίπλα μου, που έπαιζε κάποιο παιχνίδι στο διαδίκτυο, κοπάνησε τσατισμένος το ποντίκι, εισπράττοντας μια βλοσυρή ματιά από τον υπάλληλο στο ταμείο. Έστρεψα ξανά το βλέμμα στην οθόνη μου και φαντάστηκα το πρώτο ραντεβού με τον κύριο Ντέμπσι και τις κλασικές ερωτήσεις που μου έκαναν πάντοτε οι άλλοι σε αυτές τις περιπτώσεις: πού μεγάλωσα, διάφορα πράγματα για την οικογένειά μου, με τι ασχολιόμουν στη ζωή μου. «Μεγάλωσα με την ανύπαντρη μητέρα μου, μέχρι που εκείνη πέθανε από καρκίνο, επειδή δεν είχε πρόσβαση στη σωστή ιατρική περίθαλψη. Αυτό το διάστημα ζω στο αμάξι μου, μες στην απόλυτη φτώχεια. Τρελαίνομαι για τον Μπρους Σπρίνγκστιν και τους Ντότζερς».

Δεν γινόταν να του στείλω έτσι απλά ένα μήνυμα και να ελπίζω για το καλύτερο. Σε περίπτωση που έλεγε «όχι», θα τελείωναν όλα. Έπρεπε πρώτα να μάθω όσο περισσότερα μπορούσα για εκείνον. Σε τι πίστευε. Τι του προκαλούσε αποστροφή. Για τι πράγμα νοιαζόταν περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο, ώστε να γίνω η αντανάκλασή του.

Έξω η βροχή μαστίγωνε τα τζάμια, και συλλογίστηκα τον σαματά που θα έκανε το βράδυ στην οροφή του αυτοκινήτου μου, ενώ θα προσπαθούσα να κοιμηθώ, με τα νεύρα ακόμα στην τσίτα από τη χθεσινοβραδινή τρομάρα. Ύστερα φαντάστηκα πώς θα ήταν να είχα ένα σπίτι με κλειδαριές στις πόρτες και στα παράθυρα. Να αφουγκράζομαι τις στάλες της βροχής στη σκεπή του, αντί στη σκεπή ενός αυτοκινήτου. Να έχω μια τηλεόραση να χαζεύω κι έναν άνθρωπο να πω μια κουβέντα.

Αποσυνδέθηκα, επιστρέφοντας στην αρχική σελίδα του Κύκλου της Αγάπης, και πάτησα την επιλογή *Δημιουργία νέου λογαριασμού*.

***

Το πρώτο ψεύτικο προφίλ που δημιούργησα –*Ντίρντρα, 43 ετών, φλερτάρω ίσως λίγο με το κίνημα της Νέας Εποχής, σίγουρα πάντως αρνούμαι να μεγαλώσω*–, δεν έπιασε. Το μήνυμά της –*Φαίνεσαι για τύπος που θα ήθελα να γνωρίσω καλύτερα*– δεν πήρε απάντηση, κι έτσι δύο μέρες αργότερα πήγα ξανά στο ίντερνετ καφέ για να κάνω μια δεύτερη προσπάθεια.

Σάντι. Ετών 32. Οικογενειακή κατάσταση: ελεύθερη, δεν έχω παντρευτεί ποτέ. Επάγγελμα: σερβιτόρα. Ενδιαφέροντα: να βλέπω την ανατολή στο βουνό, βότκα με τόνικ στις 5 το απόγευμα, ταξίδια με το αμάξι στο Μάμοθ. Το μήνυμα της Σάντι στον κύριο Ντέμπσι: Είσαι πολύ καυτό μανάρι. Η Σάντι ήθελε σεξ.

Μέσα σε λίγα λεπτά, το εικονίδιο κάτω από το μήνυμα της Σάντι άλλαξε από *Στάλθηκε σε Διαβάστηκε*. Έσκυψα μπροστά: τρεις τελίτσες έδειχναν ότι ο κύριος Ντέμπσι έγραφε απάντηση.

Ένα λεπτό. Δύο λεπτά. Φανταζόμουν τι μπορεί να έγραφε, κάτι κολακευτικό, πονηρό ίσως. Δεν είχε σημασία που ήμουν εντελώς διαφορετική από τη Σάντι. Τη χρειαζόμουν για λίγο μόνο.

Το μήνυμά του ήρθε επιτέλους. *Ευχαριστώ, αλλά ψάχνω για κάτι πιο σταθερό. Καλή τύχη!*

Κοίταξα την οθόνη, προσπαθώντας να αναλύσω τα λόγια του, και το μυαλό μου πήγε κατευθείαν στην επόμενη

κίνησή μου. Σκέφτηκα ξανά την Κρίστεν, που ήταν μονάχα δεκαεπτά ετών. Αν είχα κάνει τη Σάντι δέκα χρόνια νεότερη, θα ήταν διαφορετική η απάντησή του;

Έψαξα να βρω μια άλλη εικόνα, μια άλλη φωτογραφία. Μια ξανθιά που μισογελούσε στο ηλιοβασίλεμα. Ήμουν σαν τη Χρυσομαλλούσα, αν βέβαια η Χρυσομαλλούσα ήταν είκοσι ενός και άστεγη, ήθελε σαν τρελή ένα σπίτι με τρεχούμενο νερό και τουαλέτα και ήταν διατεθειμένη να κοιμηθεί μ' έναν άντρα προκειμένου να το αποκτήσει.

Αμέλια. Ετών 21. Οικογενειακή κατάσταση: δεν έχω παντρευτεί ποτέ. Επάγγελμα: φοιτήτρια (σπουδάζω προσχολική εκπαίδευση), προσωρινά κάνω ένα διάλειμμα και ελπίζω σύντομα να συνεχίσω τις σπουδές μου. Ενδιαφέροντα: σέρφινγκ, ρομαντική λογοτεχνία. Αναζητώ σοβαρή σχέση.

Το μήνυμά μου στον κύριο Ντέμπσι: *Θα ήθελες να δαμάσουμε μαζί τα κύματα; Πάτησα Αποστολή και αποσυνδέθηκα, γνωρίζοντας ότι, για κάποιο διάστημα, αυτή θα ήταν η τελευταία μου προσπάθεια με τον κύριο Ντέμπσι. Ένα μικρό κομμάτι μου αναρωπιόταν τι σόι λυκειάρχης ήταν αυτός που είχε προφίλ σε σελίδα γνωριμιών, όπου θα μπορούσε να το δει κάποια από τις μαθήτριές του.*

Η απάντηση ήρθε σχεδόν αμέσως: *Κάποιος που δεν τον ένοιαζε. Και που μπορεί να του καλάρεσε κιόλας.*

***

Εκείνο το βράδυ άραξα σ' ένα καλοφωτισμένο πάρκινγκ για να κοιμηθώ, αν και μάλλον δεν κατάφερα να κλείσω μάτι πάνω από τρεις με τέσσερις ώρες συνολικά. Σε κάθε θόρυβο –πόρτα αυτοκινήτου, σειρήνα, βήματα– πεταγόμεουν τρομαγμένη. Ησύχασα μονάχα όταν νωρίς το πρωί έφτασα στο

πάρκινγκ του γυμναστηρίου της ΧΑΝ. Έκανα πάντοτε την πρωινή βάρδια, άνοιγα τα φώτα, έβγαζα τις πετσέτες από το στεγνωτήριο και τις δίπλωνα. Έφευγα πάντοτε από κει όπου είχα σταθμεύσει προτού καλέσει κάποιος την αστυνομία και καταγγείλει ότι ένα άτομο κοιμόταν μέσα σ' ένα αμάξι. Πέρα από το γεγονός ότι έτσι προλάβαινα να κάνω ένα ντους και να βάλω ένα πλυντήριο με τα άπλυτά μου, λάτρευα και την ησυχία που επικρατούσε. Δεν είχα πάνω από το κεφάλι μου το σπαστικό προσωπικό που πουλούσε συνδρομές, ούτε το χάος και τον σαματά από τα πιτσιρίκια ή την ταξιαρχία των μαμάδων με τα τεράστια παιδικά καρότσια που ήταν κατάλληλα για τζόκινγκ και τα πλαστικά μπουκάλια νερού που δεν περιείχαν BPA. Μονάχα τους πωρωμένους με το γυμναστήριο, που έρχονταν πρωί πρωί μισοκοιμισμένοι, περνούσαν την κάρτα τους στο μηχάνημα, έπαιρναν μία από τις πετσέτες και πήγαιναν να προπονηθούν.

Κάρφωσα το βλέμμα στην τζαμαρία μπροστά μου· ο δρόμος έξω ήταν σκοτεινός και στο γυαλί καθρεφτιζόταν το είδωλό μου. Είχα πιασμένα τα βρεγμένα μου μαλλιά σε μια όμορφη αλογοουρά. Το λευκό μπλουζάκι πόλο με τον λογότυπο της ΧΑΝ φαινόταν λαμπερό, ενώ το περίγραμμα της φιγούρας μου ήταν συγκεχυμένο, κι έτσι συγκεχυμένη ένιωθα κι εγώ τον περισσότερο καιρό. Σαν να με ρουφούσε σιγά σιγά ο χώρος γύρω μου και πολύ σύντομα το μόνο που θα απέμενε από εμένα θα ήταν τα κλειδιά του αυτοκινήτου μου και μια στοίβα διπλωμένες πετσέτες.

Άνοιξα τον υπολογιστή και συνδέθηκα στη σελίδα γνωριμιών, αν και δεν περίμενα τίποτα. Είδα, όμως, εκτός από το εικονίδιο του *Διαβάστηκε*, και απάντηση στο μήνυμά μου.

Πού σου αρέσει να πηγαίνεις για σέρφινγκ;

Έριξα μια ματιά πίσω μου, θαρρείς και θα ερχόταν στα μουλωχτά κάποιος για να δει τι έκανα. Πέρα από τον σκοτεινό χώρο των γραφείων ακουγόταν ο αχνός γδούπος των διαδρόμων γυμναστικής και η κλαγγή από τα μηχανήματα με βάρη, αλλά εδώ μπροστά όλα ήταν ήσυχα. Ένιωσα να σφύζω από ενέργεια.

Έκανα μια γρήγορη αναζήτηση στο Google για τις καλύτερες τοποθεσίες σέρφινγκ στο Λος Άντζελες, προσπαθώντας παράλληλα να σκεφτώ τι είδους άτομο θα μπορούσε να είναι η Αμέλια. Τι την ενδιέφερε και τι ονειρευόταν να γίνει. Έτσι άρχισα να αναπτύσσω την ιστορία της ζωής της. Αμέλια Μόργκαν, γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Ενσίνου του Λος Άντζελες. Παρακολούθησε μερικά εξάμηνα στο Πανεπιστήμιο Νόρθριτζ της Καλιφόρνια, αλλά ύστερα τα παράτησε. Ίσως ο κύριος Ντέμπσι πίστευε ότι θα μπορούσε να βοηθήσει ένα τέτοιο άτομο.

Ο κέρσορας αναβόσβηνε στον κενό χώρο του μηνύματος. Συναισθανόμουν τη βαρύτητά του, πόσο σημαντικό ήταν να δώσω την ιδανική απάντηση. Στη Ζούμα, πληκτρολογώ. Μια παραλία κοντά στο βόρειο άκρο της κομητείας του Λος Άντζελες θα φάνταζε απόλυτα λογική επιλογή για μια κοπέλα που είχε μεγαλώσει στην κοιλάδα. Επιπλέον, ήταν μάλλον απίθανο να σύχναζε εκεί ο κύριος Ντέμπσι, ο Κόρι. Έχει τα καλύτερα κύματα στο Μαλιμπού! πρόσθεσα.

Πάτησα Αποστολή, με τα νεύρα τσατάλια από την αγωνία μου. Ήξερα από προσωπική εμπειρία τι θα πει να χάνεις την ευκαιρία μέσα από τα χέρια σου. Μπορεί τη μια στιγμή να είσαι στο κατώφλι μιας ολόκληρης ζωής που ανοίγεται μπροστά σου και την επόμενη να ταΐζεις με κέρματα τα αυτόματα πλυντήρια αυτοκινήτων για να πλένεις το βανάκι

σου μία φορά την εβδομάδα, ώστε να μη φαίνεται ότι ζεις εκεί μέσα.

Κοίταξα ξανά τη φωτογραφία στο προφίλ του. Το ελαφρώς στραβό δόντι προσέδιδε έναν κάποιο χαρακτήρα στο εκτυφλωτικό χαμόγελό του. Ώμοι καλογυμνασμένοι από το σέρφινγκ χρόνων. Πολύ καλύτερος απ' όλες τις άλλες επιλογές που είχα.

***

«Γεια σου, μικρή», με χαρέτησε ο καλύτερός μου φίλος, ο Καλ, όταν ήρθε στις 8:30. «Χθες βράδυ πήγαμε με τον Ρόμπερτ να δούμε *Το σφύριγμα της σφάιρας*. Ω Θεέ μου, πρέπει οπωσδήποτε να δεις αυτή την ταινία κι εσύ. Να κανονίσουμε μες στο Σαββατοκύριακο να πάμε στην απογευματινή προβολή;»

Έριξα μια ματιά πίσω μου, στο μέρος όπου καθόταν ο Τζόνι, ο διευθυντής μας, και πληκτρολογούσε με τα χείλη σφιγμένα, σαν δάσκαλος του κατηχητικού.

«Είμαι κλεισμένη για όλο το Σαββατοκύριακο», του απάντησα.

«Α, κρίμα. Για μεσημεριανό σήμερα είσαι ελεύθερη;»

«Ναι, αυτό κανονίζεται».

Ο Καλ χτύπησε τον πάγκο με τις αρθρώσεις των δαχτύλων του και μου είπε: «Μη βιάζεσαι να μεγαλώσεις, μικρή. Τα λέμε».

Τουλάχιστον μια δεκαετία μεγαλύτερός μου – «Όταν είσαι μιας συγκεκριμένης εποχής, δεν αποκαλύπτεις ποτέ την πραγματική ηλικία σου»–, ο Καλ ήταν ο μόνος που γνώριζε ότι ζούσα στο αμάξι μου. Έβρισκε διάφορους τρόπους για να με βοηθά, χωρίς να με κάνει να νιώθω άσχημα γι' αυτό.

Όποτε έφευγαν ταξίδι με τον σύντροφό του, τον Ρόμπερτ, πάντοτε μου ζητούσαν να μείνω στο σπίτι τους όσο έλειπαν, παρότι δεν είχαν ούτε φυτά να ποτίζω ούτε κατοικίδια να ταΐζω. Επίσης, με έβγαζε για φαγητό μία φορά την εβδομάδα, υποτίθεται για να με ευχαριστήσει που κατάφερνα να πείθω νέους πελάτες να κλείνουν προπονήσεις μαζί του. Μονίμως παράγγελνε ένα σωρό φαγητό και μου έδινε ό,τι περίσσευε. Ο Καλ ξεκίνησε στη ΧΑΝ από το δικό μου πόστο στην υποδοχή και παράλληλα πήγαινε σε νυχτερινό σχολείο για να γίνει γυμναστής. Μου είχε φάει τα αφτιά να σπουδάσω. «*Το κοινοτικό κολέγιο φτιάχτηκε για άτομα σαν κι εμάς*». Μάλλον θα μπορούσα να σπουδάσω, απλώς δεν ήξερα τι. Πώς βελτιώνει κάποιος τον εαυτό του, αν η εικόνα του μέλλοντός του ήταν μια κενή σελίδα; Τι έπρεπε να σπουδάσω; Λογιστικά; Αισθητική; Οξυγονοκολλήτρια;

«Μεγκ», φώναξε ο Τζόνι από το γραφείο του. «Μην ξεχνάς να διπλώνεις τις πετσέτες πρώτα στα τρία κι ύστερα στη μέση».

***

Είχα ανοιχτή στην οθόνη του υπολογιστή τη σελίδα του Κύκλου της Αγάπης, κρυμμένη πίσω από κάποια άλλα παράθυρα. Κατά τις έντεκα της έριξα μια ματιά και διάβασα ξανά το τελευταίο μήνυμα του Κόρι. *Είσαι ο καλύτερος περιεσπασμός, αλλά παραλίγο να χάσω μια συνάντηση γονέων.*

Η Αμέλια και ο Κόρι αντάλασσαν μηνύματα όλο το πρωί. Την αρχή είχε κάνει εκείνος με μια φράση που έδειχνε ότι του άρεσα. *Δεν το πιστεύω ότι κάνω μια ζωή σέρφινγκ στις παραλίες του Λος Άντζελες και δεν έτυχε να σε πετύχω ποτέ.* Στις ώρες που είχαν μεσολαβήσει από το πρώτο εκείνο

μήνυμα είχε αποκαλύψει, επίσης, πολλά πράγματα για τον εαυτό του, κι εγώ συγκέντρωνα αυτές τις πληροφορίες, προσπαθώντας να του αποσπάσω κι άλλες.

Ξεκίνησα με μια απλή ερώτηση. *Τι είναι σημαντικότερο για εσένα;*

Η απάντησή του αναμενόμενα γλυκανάλατη. *Η οικογένειά μου. Για εμένα είναι πάνω από την προσωπική επιτυχία, τα λεφτά, την υγεία, πάνω απ' όλα.*

Ο μεγαλύτερος καημός του ήταν που δεν είχε καταφέρει να τα ξαναβρεί με τον παππού του, προτού εκείνος πεθάνει. *Ήταν οδυνηρό, όμως έμαθα πολλά από αυτό. Τι είμαστε αν δεν μαθαίνουμε και δεν ωριμάζουμε; Κατά τη γνώμη μου, τα δυσκολότερα μαθήματα είναι και τα πιο διδακτικά.*

Όταν τον ρώτησα για τη δουλειά του, μου έγραψε: *Είναι συναρπαστική εμπειρία και συνάμα προνόμιο να κεντρίζεις το ενδιαφέρον των νεανικών μυαλών.*

Έμαθα κι άλλες, μικρότερες λεπτομέρειες, πράγματα που θα μπορούσαν να κάνουν μια σχέση να στεριώσει. Ήταν αλλεργικός στις γάτες. Δεν καταλάβαινε το χόκεϊ, αλλά υποκρινόταν το αντίθετο. Σιχαινόταν οτιδήποτε περιείχε πιπερόριζα και τρελαινόταν για τον καφέ, που τον έπινε σκέτο, χωρίς γάλα ή κρέμα. Χαρακτήριζε τον εαυτό του συνειδητά αισιόδοξο.

Μη νιώθεις άσχημα, κι εγώ το έψαξα στο Google για να δω τι σημαίνει.

Μοιράστηκε και η Αμέλια διάφορα πράγματα με τον Κόρι, λέγοντάς του ότι παράτησε το κολέγιο στο δεύτερο έτος για να βοηθήσει τους γονείς της με τον μικρότερο αδελφό της, που είχε αρρωστήσει από λευχαιμία (πλέον εκείνος είναι καλά, αλλά δυσκολεύομαι πολύ να καθίσω ξανά στα

θρανία)· ότι απολύθηκε από σερβιτόρα επειδή κατήγγειλε μια συνάδελφό της που έκλεβε φαγητό και δεν είχε καταλάβει ότι η συγκεκριμένη ήταν φιλενάδα του διευθυντή.

Εντυπωσιάστηκα που μου κατέβαιναν με τόση ευκολία τα διάφορα παραμύθια. Έρχονταν στο μυαλό μου έτοιμα, ολοκληρωμένα, και το μόνο που είχα να κάνω ήταν να τα ξεφουρνίσω. *Δεν το πιστεύω πόσο αβίαστα κυλά η κουβέντα μαζί σου, του έγραψα. Οι περισσότεροι άντρες εδώ μέσα κάνουν τρεις επιφανειακές ερωτήσεις και αμέσως μετά θέλουν να σε ρίξουν στο κρεβάτι.*

Μου άρεσε που ήμουν η Αμέλια. Ήταν απελευθερωτικό να μπορώ να απαλλάσσομαι από τα προβλήματά μου και να γίνομαι μια άλλη. Η Αμέλια είχε επιλογές σε πράγματα στα οποία εγώ δεν είχα ούτε μία και, με μερικά μηνύματα ακόμα, θα μπορούσε να έχει ακόμα περισσότερες. Ίσως σήμερα να είχε ξεμείνει από δουλειά, αλλά αύριο μπορούσε να βρει μια άλλη, καλύτερη, μόνο και μόνο επειδή το είπα εγώ.

«Τι κάνεις εκεί;» άκουσα ακριβώς πάνω από τον ώμο μου τη φωνή του Τζόνι και τινάχτηκα τρομαγμένη. Ελαχιστοποίησα το παράθυρο της σελίδας γνωριμιών, αλλά την είχε ήδη δει. «Μη χρησιμοποιείς τον υπολογιστή για προσωπικά σου θέματα. Έτσι και σε πιάσω να το ξανακάνεις, θα σε αναφέρω».

«Συγγνώμη», του είπα. «Δεν θα επαναληφθεί». Σιχάθηκα το δουλοπρεπές ύφος μου, αλλά είχα ανάγκη αυτή τη δουλειά.

Έκλεισα τη σελίδα γνωριμιών, ξανάρχισα να χαζεύω έξω από το παράθυρο, και όταν παράτησε ο Τζόνι μια νέα στοιβιά φρεσκοπλυμένες πετσέτες στον πάγκο μπροστά μου, του χάρισα ένα λαμπερό χαμόγελο και άρχισα να τις διπλώνω.

***

Μετά τη δουλειά πήγα στη δημόσια βιβλιοθήκη της Σάββα Μόνικα, γιατί δεν είχα καμία όρεξη να σπαταλήσω κι άλλα λεφτά στο ίντερνετ καφέ. Αν ήθελα να βάλω κάτι στο στομάχι μου το Σαββατοκύριακο, έπρεπε να καταφέρω να κλείσω τουλάχιστον ένα ραντεβού. Μπήκα στη μεγάλη αίθουσα με τους τεράστιους κάδους για τα επιστρεφόμενα βιβλία και το γραφείο δανεισμού που έπιανε έναν ολόκληρο τοίχο, και άφησα τον νου μου να γυρίσει στα παλιά. Η βιβλιοθήκη ήταν ανέκαθεν το καταφύγιό μου. Η μητέρα μου με έφερνε εδώ κάθε Σαββατοκύριακο, και περνούσαμε ώρες διαβάζοντας σε μια γωνιά, απομονωμένες από τον έξω κόσμο. Γέμιζε την πιο μεγάλη τσάντα της με σνακ –μπάρες γκρανόλα, σακουλάκια με τσιπς και μπισκότα– και με το που άνοιγε η βιβλιοθήκη θρονιαζόμασταν στις καλύτερες θέσεις του δευτέρου ορόφου, που είχαν θέα τον δρόμο από κάτω. Σηκωνόμασταν εναλλάξ για να βρούμε βιβλία και περνούσαμε όλη τη μέρα διαβάζοντας και τρώγοντας στα κρυφά. Φεύγαμε μονάχα όταν άναβαν τα φώτα και οι υπάλληλοι ενημέρωναν τον κόσμο ότι σε λίγο η βιβλιοθήκη θα έκλεινε.

Πλησίασα τη βιβλιοθηκάρια στην υποδοχή και της έδειξα την κάρτα μου. Μου έδειξε τους υπολογιστές και μου είπε: «Καθίστε όπου θέλετε».

Υπήρχαν άλλα δύο άτομα εκεί: ένας ηλικιωμένος άντρας, που μπορεί να ήταν άστεγος, και ένας έφηβος, που τέτοια ώρα θα έπρεπε να είναι στο σχολείο. Επέλεξα ένα μηχάνημα προς το τέρμα της σειράς και συνδέθηκα στον λογαριασμό της Αμέλια.